

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Reconciliatio ac consensus justitiæ & misericordiæ Dei in mysterio
Incarnationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

quæ ex duabus me exceptura esset? Non quæro, nisi quomodo fallam tempus meum, cum credam, non habere me, quod agam. Itane? Salus mea æterna nullum mihi sit, nullumque facessat negotium? Infinita sapientia Dei ex ea sibi fecit negotium tanti ponderis, ut toto vitæ suæ tempore se unicè occupaverit illo, quamvis ex eo nullum in se redundaret nec commodum nec emolumentum. Et ego, cum meâ tanti referat, ex ea mihi non facio negotium, tamque parùm illi invigilo, ut quando alia mihi non est occupatio, dicam, me nihil habere, quod agam; Nonnè sensu & ratione caream?

Eheu! si mundi totius tene-rem Sceptra, cunctisque regnis darem jura, quid hæc omnia prodesse mihi, meam si permitterem perire animam? quando centies milleni mundi meæ subessent curæ, nonnè futillis & in-

utilis hæc foret occupatio, cum in fine non relinqueret mihi nisi lassitudinem, nisi dolorem? unica hora, quam consecro animæ meæ, quam tribuo salutis meæ, majus incomparabiliter mihi tribuit, & affert commodum. O DEUS bone! O DEUS misericors! Oaperi oculos meos, ut videam, quanti meâ referat, quam olim referat anima mea sortem, quæ hætenus parùm mihi fuerat cordi, quæque satis unquam æstimari non potest. Illumina animam meam, sapientia adoranda, quam admiror in hujus magnitudine mysterii, quod operâ deditâ operatus es pro illa. Fac, videam omnium aliarum occupationum vanitatem, quibus hucusque insudavi, & intelligentiam mihi tribue magni illius effecti tui, quod meæ suggeret argumentum meditationi: *Quid Matth. 16 prodest homini, si universum mundum v. 26. lucretur, anima verò sua detrimentum patiatur?*

ARGUMENTUM.

Reconciliatio ac consensus justitiæ & misericordiæ DEI in Mysterio Incarnationis.

ARTICULUS V.

IN summam rapuit universos admirationem sapientia Salomonis in eo, quod pronuntiavit, judicio, circa controversiam duarum matrum coram se litigantium de eodem infante, quem

quælibet sui esse juris prætendebat: nihilominus nullum adinvenit ipse nec medium, nec modum satisfaciendi ambabus. Excellentia sapientiæ ipsius, quæ tantam peperit admirationem, non-

Discept
miseric
& justit
eoram
nali di
Sapient

non nisi sistebat in hoc, quod, quæ vera esset mater, potuerit discernere; hanc agnovit, huic adjudicavit infantem, hocque privavit alteram. Sed ecce tibi aliud iudicium infinitæ sapientiæ DEI, sine comparatione magis admirabile, circa causam hominis peccatoris!

gnus est indulgentiâ. Verum si non tantum solvit, quantum debet, respondebat iustitia, multatæ tenetur & supplicio.

Princeps, cui deest clementia, qui parcere non novit, nec dare veniam, non est Princeps; tyrannus est, inquebat misericordia. Sed Princeps, qui nescit punire reos, non est iustus, nec amans æquitatis, adeoque suâ abutitur potestate; dicebat iustitia.

Pronuntia desuper infinita Sapientia Dei; ambabus bonæ non desunt rationes: rationem excogita, quâ facias utrique satis, ut ambæ dicere possint, se suam obtinuisse causam, tulisse palmam, idque, quod volebant, esse assecutas. Ecce tibi iudicium divinæ sapientiæ incomparabiliter admirabilius illo Regis Salomonis!

Peccator reus est, non dissonat à vero, nec diffiteri id potest. Iustitia non abs re & jure ipsum petit multari, nec abnuî id potest illi. Misericordia inquit, speciosissimum ipsum esse opus manuum DEI, & congruere infinitæ bonitati DEI, indulgere ipsi veniam. Assentior præteritiones has æquas admodum esse; utrumque ergo faciam: & puniam, & dabo veniam. Et hac ratione tum iustitiæ tum misericordiæ factum fuerit satis.

Probè

Disceptatio
misericordiæ
& iustitiæ Dei
coram tribu-
nali divinæ
Sapientiæ.

Misericordia & iustitia litigabant coram tribunali Dei, quænam aut vinceret, aut suâ cederet causâ. Misericordia clamabat: Venia, gratia, indulgentia, pro misero peccatore! ne perdas in æternum excellens hoc opus manuum tuarum. Ex adverso clamabat iustitia: Pœna, supplicium, mors æterna scelesto huic! ne permittas injuriam tibi ab ipso factam remanere inultam, abire impunem.

Misericordia dicebat: Si necessariò puniendus est hic reus, puni illum, Domine, in hac vita, & in æternum parce illi: constat corpore, quod pati potest; sanguis est illi, cui fundendo par est; ex ipsius pœnis fac tibi satis, & sua ipsi indulge peccata. Iustitia reponebat: Sed quando omnes, quas pati potest, toleraverit pœnas, omnemque suum effuderit sanguinem, cujus valoris hæc erunt omnia, ad solvenda sua debita, quæ infinita sunt?

Verum si solvit, & satisfacit, quantum potest, replicabat misericordia, meretur veniam, di-

Matth. 26.

Probè video, hominem peccatorem habere corpus, quod sufferre possit pœnam; novi, in venis ipsum habere sanguinem, quem effundendi habeat facultatem. Verùm non habet, quod cunctis suis solvendis sufficere possit debitis, ita, ut liber omninò maneat ab iis, dumque puniatur, salvetur: siquidem peccatum ipsius, quod infinitum malum est, pœnam meretur infinitam. Si pœnam sustineat infinitam, hæc talis esse non potest, nisi in sua longitudine, vel in suo valore: si talis est in sua longitudine, pœna ipsius erit æterna, sicque in æternum damnabitur: Si talis est in suo valore, meritum includere deberet infinitum, sed nihil is meriti habere potest velut reus & crimini obnoxius: Omnes pœnæ, quas tollere potest, sive in suo corpore, sive in sua anima quantumvis forent maximæ, monetæ agunt adulterinas, vitiatas, nullius valoris, eò quòd non habeant imaginem Principis, unde totum suum valorem traherent & pretium: si pretium hoc haberent, essent valoris infiniti; & si pœnas is solueret pretii infiniti pro peccato suo, quod debitum infinitum est, liber foret à debito; & si ita se liberaret per pœnas suas & puniretur, & salvetur. Sic justitia suam haberet satisfactionem, eò quòd puniretur, & misericordia

haberet suam, quia salvetur.

Age, Verbum omnipotens, quod es *Imago DEI invisibile*, im-
 prime te carni huic humanæ, Collat. v. 15.
 humano huic sanguini, ut, quando hic tuus videbitur character, DEus
 agnoscat tam ingens valor in mit im
 omnibus ejus pœnis, ut minima nem Pa
 gutta divini hujus sanguinis ef- nostra
 fusa, plusquam sit sufficiens, ad cap. 36
 satisfaciendum omnibus debitis ipfi va
 peccatorum in omni rigore justitiæ. O admirabilis inventio divinx sapientiæ! debebat peccator infinita ratione justitiæ DEI; volebat solvere, sed non poterat, quia nimium pauper erat; DEus poterat plures divitias suppeditare ipsi, ad ipsum liberandum, quam exigi poterat ab ipso: Sed quare hic pro ipso solvat, cum nihil debeat? Ecce ergò, quid faciat infinita sapientia DEI!

Ipsa jungit simul illum, qui Admirat
 infinita ratione solvere poterat, sapientia
 sed qui nihil debebat; ipsa jun- quod an
 git pauperem & divitem, Deum cerit in
 & hominem, & ex ambobus non nam cen
 facit nisi unam eandemque per- que pec
 sonam per ineffabile Mysterium nam ex
 Incarnationis: Et hòc modò in- ne, qui
 finita ratione dives, qui nihil bat, &
 debebat, fit debitor; & infinita cui is
 ratione pauper, qui nihil poterat, bat.
 fit omnipotens ad solvendam Intitit
 totam summam integram. modu
 Et eadem Persona, quæ Deus est & vendi
 homo,

homo, est creditor, qui exigit, & debitor, qui solvit; est DEus, qui est offensus, & homo, qui offendit. An mirandum sit, si Deo satisfiat, & homo maneat à debito liber, cum non nisi una persona sit, quæ solvat tibi ipsi, quod sibi debet? *DEus Homo unus & idem Christus, ut verus DEus ab homine exigeret, ut verus homo persolveret.* Sit ergo satisfactum tibi, divina misericordia: Nam peccator liber est, omnia sua ipsi dimissa sunt crimina, facta ipsi est gratia, salvatus est: Ecce omne id, quod exegisti! sit etiam satisfactum tibi divina justitia: nam peccator sua solvit debita, satisfecit his in toto rigore; nihil ultra exigere posses ab ipso, cum valor pretii, quod solvit, excedat suorum magnitudinem debitorum. O dispositio prorsus amabilis bonitatis DEI! Quis ergo non mirabitur, quâ ratione perfectiones Dei, ipsius sapientia, ipsius justitia, ipsius misericordia tam mirifice resplendant in hoc mysterio?

Invenio hoc admodum facile, interpellat hic noster Medicus, quando unus facit debita & alter solvit illa; hoc sane est commodissimo pretio suis se exsolvere debitis: velut si pauperrima quædam foemina, cui non solum curta esset suppellex domi, sed quæ insuper plurimis esset debitis obruta, nuberet alicui Prin-

cipi, inexhaustis locupletato thesauris; ipsa in instanti, non solum cunctis eximeretur debitis, sed insuper abundè ditaretur tum bonis, tum honoribus, absque ullo alio impendio, nisi quòd glorioso hoc se constrinxerit hymenæo. Benè quidem dici potest, ipsam debitis esse solutam. verum tamen est, quòd ipsa mihi solverit, eò quòd, unde solveret, nihil habuerit; omnia desumpta sunt è thesauro Principis, quis ipsam è debitis exemit. In nostro casu homo est, qui infinitâ ratione debet, & Deus est, qui infinitâ ratione solvit: DEus totus solus est, qui omnes facit impensas, quin vel minimo stet sanctissimæ Humanitati. Fateor, commodissimam hanc esse solvendi debita rationem.

Malè id accipis, reponit Eccle- Carò valdè
siasticus, est una è maximè pon- stetit sanctissi-
derosis. & proficuis consideratio- mæ Humaniti-
nibus, quas facere nos oportet. tati Jesu Chri-
circa prodigia mysterii Incarnati- sti solvere no-
onis, si attentâ revolvamus men- stra debita.
te, quanti steterit sanctissimæ
Humanitati, acquirere jus, suis
expediendi debitis naturam hu-
manam ex ipsis thesauris Dei; &
quâ ratione Divinitas tractaverit
ipsam, dum ipsam admisit ad
innitam connubii sui dignita-
tem: Exspoliavit enim ipsam
non solum omni eo, quod ho-
mo possidere potest in hoc mun-
do; sed etiam esse suo proprio,
N & omni

Colloq.
7. 15.

DEus
mit in
nem Pr
nostra
ta, ut
ipsi va

Rupert. lib. 1.
de divin. offic.
cap. 36.

Admira
sapient
quod no
cerit ad
nam est
ue per
nam est
ne, qui
bat, &
cui is
bat.

Inutilitatus
modus sol-
vendi debita.

& omni eo, quod tribuere ipsi poterat locum quempiam inter omnes personas, quæ accensentur Filiis Adæ; hanc insuper Humanitatem ad tantam redigere voluit annihilationem, ut persona nulla esset, id est, nulla persona humana. Recense omnem innumerabilem hominum multitudinem ab Adam usque ad novissimum, & interroga, quid sit Iesus Christus inter ipsos? cum rei veritate responderi tibi potest, eum personam non esse.

Sanctissima
Humanitas
tota annihilata,
quantum ad
personam su-
am huma-
nam,

An major videri possit exspoliatio, vel annihilatio amplior? Obstupescendum non est, quod contemptus fuerit ab hominibus, quod fuerit absque facultatibus, absque honore, & omni eo, quod homines æstimare solent; eo quod reverà persona non fuerit inter homines, & quando personam auferas, auferas ea omnia, quæ pertinent ad personam. Quando mors auferat aliquam personam è vivis, exspoliat ipsam omnibus rebus mundi, quæ velut annihilatæ manent respectu illius. Hæc mors non est, sed amor, qui auferat personam Sanctissimæ Humanitati: *Cant. 8. v. 6. Fortis ut mors est dilectio*; mirum proin non est, si auferat etiam Christo omnia, quæ cæteris hominibus auferre mors solet.

Nunquam homo fuisset Deus, si sanctissima Humanitas exspoliata non fuisset, usque ad omni-

modam annihilationem, quantum ad personam suam. O exquisitum exemplar pro omnibus animabus aspirantibus ad veram imitationem Iesu Christi! Contemplari affirmant, dari certam quandam annihilationem mysticam, quam offeretur gratia in anima, destrui se permittente potentiam Spiritus DEI; quodque, dum perducere ipsam vult ad intimam hanc secum unionem, in qua summa consistit perfectio, oporteat tolerare ipsam, ut exspolietur omnibus, perdetque non solum omnia exteriora, sed etiam omnia interiora, id est, omnia bona spiritualia, quæ maximi faciebat, quibusque innitebatur plurimum, uti sunt interna lumina, cognitiones, gustus, boni affectus, consolationes divinæ. Et quando hæc omnia, quæ creata sunt, auferuntur animæ, tunc invenit Deum, ipsumque gustat interius per experientiam, quem sola cognoscit sine cognitione; degustat insuper supremam suam felicitatem cum certitudine, absque eo tamen, quod habeat aliquem gustum, manetque plenè contenta & satiata, quin noverit, quis ipsam satiet, quis reddat contentam. O DEUS! Si videre liceret opus hoc Spiritus DEI in anima, quam ita deducit ad perfectam hanc annihilationem & intimam secum unionem!

Annihilatio
Mystica
ma, quæ
us vult
re divina

Quod
faciat
bi ipsis
vant ea

Vera b
tudo r
rum a
rum e
dem &
diversa
lo & n

nem! tam divinum est, tamque prodigiosum, ut in admirationem raperet ipsos Angelos.

Dum bonus noster Ecclesiasticus explanabat profunda hæc Theologiæ mysticæ arcana, suavissimâ quâdam ratione, quæ ostendebat id experimento ipsum capere, quod dicebat, advertebatur facies alterius prorsus immutata; oculi ipsius diffuebant lachrymis, motus sentiebat occultos, quibus atollebatur ad nescio quid magnum, quod videbat aliquantulum, sed capere non poterat: *Quomodo possunt hæc fieri?* Eheu! quâ ratione deveniri huc potest? ingemiscens exclamabat, & repetebat verba Christi Jesu ad Nicodemum. Quam beata est anima, quæ manducavit semel duntaxat cœleste hoc manna in regno Dei! Verum est, inquit ipsi Ecclesiasticus, sed manna hoc est abscon-

ditum, quod gustare oportet, ut cognoscatur; & nemo gustare id potest, nisi ipsemet DEus hoc ipsi largiatur; & DEus id nemini largitur, nisi illi, qui vicerit per diuturnam experientiam & inviolabilem fidelitatem omnes adversarios gloriæ suæ, qui impediunt, ne plene regnare possit in anima: *Vincenti dabo manna absconditum.* O quantas oportet sufferre mortes, antequam pertingatur ad hoc vitæ principium, ubi anima vere gustat Deum, non tantum in donis suis, sed in seipso, & per seipsum immediate! remansit ad hæc verba immobilis, & sublatis in cœlum luminibus. Sed nos rogavimus ipsum, ut pergeret communicare nobis datam sibi à Deo cognitionem ac cœli lumina; & ecce, quid adjunxerit, quo finem dedit toti consultationi.

ARGUMENTUM.

Qui contempletur Christum Jesum in terra, invenit hinc suam beatitudinem, sicut Sancti aspiciendô essentiam DEI in cœlo.

ARTICULUS VI.

Vera beatitudo nostrorum animarum est eadem & valde diversa in cœlo & in terra.

Quid opus est, ut aliquis sit beatus, nisi ut videat Deum de facie ad faciem eundem Deum, quem Sancti vident in cœlis. An ergo asseveranter dicere non possim, me jamjam esse beatum? Verum est, quod

videant ipsi in cœlis eum gloriæ & Majestatis splendore circumfusum: Et in hoc consistit ipsorum beatitudo, eò quod hæc visio procul ab ipsis fuget omnia & calamitatum genera, ipsisque consignet infiniti possessio-

N 2

nem